GS 1432

Malena du wet, Med Chirandollerna, — hwad ha? Breder i gumpen och fet — Bor hon der? ja. Har hon lika wacker hy? Nej nu är hon sul och grå, Hennes wackra ögon blå Kunna ej mer förmå; Der midt öfwer, högt öfwer porten, ser du då? Der bo flickor ända högt upp i wind, I hwar säng så flissa och rasa två och två, Under säng och kyssar på mund och kind.

3. A-p-pel-bomskan, — Nå stamma din hund, säj rigtigt ut — Bo, bo, bo, bor hon der? — Ja, der står hon i dörrn, Prydd med plumager, blå krage och grå Camlotts sortout. Skörtena slägta med snilsor i alla hörn; Toffeln framskjuter sin tipp, Så hög-röd som det röda lack, Nedwikt, uppdragen på kipp, Med snö-hwit klack; Parasollen grön och ny, Fladdrar stolt i Nymphens hand, Förklä, bröstlapp, flor och band Jämkar hon litet grand. Baktill göms den ljusbruna luggen ofta ibland I en gammal urblekter Phaeton, Fram i fronten glittrar en blomma, der en rand Af små perlor framtittar någon gång.

4. Få, få, få, fåfängt att slippa i köket in — Å jo, Klappa på luckan och hosta och bulta på; Katten i spisen han jamar och krassar med sin klo; Wißt ä hon hemma, ja det ä hon, posito. Hör på Fidella i fälln, Hon skäller uti canapén, Wißt ä hon hemma Mamselln, Å längesen. Här å intet annat råd, Bulta på och namnet säj, Släpp bror Wingmark in och mej, Söta min lilla näd. Låt upp dörren, här kommer nu ett herrebäd, Si min flöna, här ä min hand och din; Akta kjorteln, si hur han fladdrar i hwar wäd; Släck ut ljuset, nu ä min Lotta min.

---

5. Och wårt hjertas tro är hin hjelmbyärd, Der hwilar du trygg i en formig werld, Så lugn som ett barn på fin moders arm Du luter med tro blig till folkets barm, Ty för Swerika, så hjertlig och god, Ger Swenfren med gladje sitt lif och blod. :,:

6. Så ren som en tåga i wårens lund, Der himlen sig speglar en afton stund, Wor tårlet till solfet i hennes bröst Och derför till Gud med sin fråga ren da röst Se ringa mans barn i de låga tåll: Gud sjelf Sweriga, gör denne fåll! :,:

En Afton-Wisa.

Melodi: Wermeland du sköna &c.

Sagt upp wid norra polen der sitt en isning opp, Allt till en herrlig ef i Swea dalar; Wren sjerran hån i sjöer ulur en rosenknopp Gn doftrik ros sig ut i blomsterdalar. Den rosen war en qwinna, den eften war en man, Och hon war sjöerns skönhet, och storens tycke war hon. Sefwe war syrinx och syrinxsia!

2. Wred hem en morgonrobnad så rosenröd och klar Har sprids sitt sken widwer bröstvalnben; Ty Gud sall en sång sina på sjronen såsom sar Och båda Gudens syre uti handen. Gn sader sit i milsdet, sin sarsar sit i mod, Och hans Sowisa mod mod, Gwad mobet gob. Sefwe war syrinx och syrinxsia!

3. "Ja, lefwe nu och framgent wårt unga surfedat! Mit önska det af hjertat allesamman; Herran Gud hon gifwe det manga lefnadsdar 3 härlighet sam wanden sröjd och gamman, Må lefningar och roser kring sjronen wara wera opp, Sil hugnad sör dem sjelfwa, sil sosterlandet hoppl" Sefwe war syrinx och syrinxsia!

En Afton-Wisa.

Melodi: Det gamla Götha Leon hwilar.

Kring Norriges fjäll, kring Sweriges dalar Allmänt jublar sammanstämma sångare, Hwars skjelfvade hwarje låga lofar Herran gång. Wid dagerhus wid Wetterwägar, I Skrapets skog och ängar Allhet sammanstrålar mer. :,:

2. Kan sången sjelfwa höga sjäder, Som lyfter sig till himlen opp, Sig sänka ned till jordens gräder, Och sjunga sig i hjertat in? Ja, sången kan det wäl förmå, Den kan sig sänka ned till oss, Den kan sig lyfta opp till Gud

Den Femte.

Kärleks-Wisa.

Hjertat klappar i mitt bröst Lilla wän, min enda tröst! Är jag från ditt hjerta swiken Will jag ensam dö.

2. Aldrig kan jag glömma dig Fast jag swiken är af dig; Ty ditt namn är redan skrifwit I mitt hjerta in.

3. När som andra roar sig Ingenting förnöjer mig, Alla gröna lunder bleknar Då jag saknar dig.

4. Kommer du ej mer ihåg Då du wid min sida låg, På min arm du lilla söta, Gud det endast såg.

5. Hand i hand och bröst mot bröst War då mig en ljuflig tröst, Döden skulle ej då skilja Oß ifrån hwarann.

6. Allt hwad du och jag min wän Talte om den kärleken Hwarje kyß och famntag wäckte Lif i kärleken.

7. Wägen mellan dig och mig War mig så behagelig Hwar gång jag då dig besökte, Som en rosenstig.

8. Tiden mellan hwarje gång War mig alltid dryg och lång, Ingen kunde hjertat hindra Falskhet eller twång.

9. Ofta rann det i min håg När jag wid din sida låg, Skall jag nu min wän få skåda I en annan famn.

10. Om dagen är du städs för mig, Om natten drömmer jag om dig Aldrig nän'sin jag wäl trodde Du skull swika mig.

11. War ej längt ifrån den dag Suckade och tänkte jag, Att wi skulle öfwerträda Kärleksbudens lag.

12. Men olyckligt har det händt Du ditt hjerta från mig wändt; Glädjestålen är nu tömder, Sorgen inneskänkt.

13. Men för allt hwad jorden bär Är jag endast af dig kär, Trohet skall mig aldrig tryta Fast du trolös är.

14. Är nu bandet slitit af? Har din trohet gått i qwaf? Will jag ej på slickor tänka Tills jag läggs i graf.

15. Sök dig då en bättre wän Som dig mer behaga kan, Torde hända att jag finner Trohet hos en ann.

Den Första.

Sång wid H. K. H. Prinsessan Lowisas af Nederländerna ankomst till Swerige, den 15 Juni 1850.

Mel.: Nordhafwet brusar från fjällbyggdens strand.

Att utsprida glädje i wåra bröst, Himmelen sänd wåra hjertan tröst. Wälkommen Lowisa till Skandiens strand, Att möta wår älskade Furstes hand! Wi derför uppstämma en glädjesång, Upprigtighet leder wår tankegång. :,:

2. I hoppet wi skåda den sällhets höjd, Som Eder förening bereder med fröjd. Himlen beskydde wår Konunga-ätt, Som skänkt oß all sällhet och främjar wår rätt; Och blifwa i framtid wår ömma mor Som wår Josefina i kärlek stor. :,:

3. På denna glädjens behagliga dag, Wi jubla åt bygden, förent med behag; Må Carl och Lowisa i heligt förbund Få lefwa med hälsan till ålderdomsstund! Gud gifwe dem åran att njuta den lott, Att se alla nöjda i kojor och slott. :,:

4. Wälkommen Lowisa till Swerges land! Dig helsar med jubel wärt fosterland. På skogbeklädt berg och i grönan dal, I fattigmans tjäll och i hofwets sal, — Hwart som Lowisa du wänder din gång, Wår kärlek dig möter med glädjesång. :,:

16. Ynger de få flickelig' Att man ej förbrygter sig Gånant flola man förtåla Den som ångrar sig.

17. Om nu hjertens affägt war Ej förenat till ett par, Åtlängt följer man att stilla Den Gud parat har.

18. Hjertans lilla lustiga wän Går den förra kärleken lika stor som den har wartt hyppa sig igen.

19. Snart tan dagen komma opp Stararne för solens topp, Kärleken som ömt har flodnat Åter flamma opp.

20. Glut mig då ut din famn, Strif i hjertat bitt mitt namn Stånbaren och afundsinga Till förtåt och skam. Kärleken som warit ren Blir en börda lung som den Går man lemnas som en bufwa Enfam och allen.

22. Sydlig skall wåder ils framgå Skofor flola wåxa på Wågen den wet wandra flola Tiles wet blifwa grå.

23. Hafa ej ut bitt wal Tro ej falska tungors tal Kärleken är blind som bören, Dygdens wåg är smal.

Denna wisa är skrifwen och till trycket befordrad af
Carl Johan Hagberg i Wreta Kloster.